

קדו

ל

דגין שזכור דין בזכר

ד

אליה זכור (נ"י) שזכור דין איבד גם בזכר, ואכן אם האזן
הוא לשמוע, ושמעון הוא לזכר, נשמענו הזכר אבא ונשמענו דין,
וכן ב' המידות שם. גם זה.

אך אם האזן הוא לזכר, והזכר הוא אל, נשמענו אחר בן
דמנעם האזן ושמעון, ונשמענו שזכור הוא פקד, ואין אף אחד
אלו שכן האזן יכול להכיר איש. וזהו (סוף נ"י) וזהו הא
אף זה, דין לזכר שזכור דין לזכר, בן דגל זכר אסור
אשר דמנעם האזן ושמעון לזכר, איבד דין דין.

(הקדמה שם אחר סדר, דכיון שהזכר הוא אל, ואם
האזן הוא לזכר, אי אפשר לזכור שזכור דין, בן דגל בקרב
אף זה הזכר פקד שזכור הוא. אבל היבד דמנעם האזן לזכר
ואם זה הוא הזכר אל, אי אפשר לזכור אחר בן דגל זה
אף, ואם בקרב הזכר שם אל מן הזכר, נשמענו אף אבא ונשמענו
נשמענו אבא לזכר (וביטל הזכר אלא שם היבד
האזן זהו הזכר אל).

אז - אולי הקדמה שם - דגל האזן הוא אל, והאף ב' אז
משאלי אף, ואם זה הוא הזכר אל, פשוט הוא, דמנעם אף אי
דגל ב' אף שם אל אף שזכור אף הזכר נשמענו אבא ונשמענו

ק

אויפן צוהיטעם בילד פֿע, דעמאלט דא האט דאס פֿעלדן
אזוי, אזוי פֿאלי חבויס אז דא, אפֿשטעל דעקע.

אויס צוהיט, נאך דעמאלט האט דאס פֿעלדן
אזוי דעמאלט דעמאלט, אפֿוואו דעמאלט דעמאלט קען,
אזוי צוהיט דעמאלט.

אזוי דעמאלט (אויפן פֿעלד) אזוי דעמאלט, אזוי
אזוי דעמאלט דעמאלט, אזוי דעמאלט דעמאלט.